

нѣе, малкитѣ ѣ сухи коронки сж сведени срамежливо ; соята — и тя се гуши, едва забелязвана...

Говоря съ единъ нашъ агрономъ. Впечатлението му е, че тукъ, въ златна Добруджа, земята се обработва първобитно. Затова слънчогледътъ, соята, рапидата сж най-долнокачествени. Тѣй робството е преоб-

Селско семейство въ Добруджа очуква слънчогледа.

разило живота и труда надъ тая наша богата провинция. Най-напредъ отнели на всички български земедѣлци по една трета отъ имота имъ, безъ да го заплащатъ. После, при провеждане на комасацията, имъ ограбили още по една трета, като най-тлъститѣ ниви дали на колониститѣ, а на българитѣ оставили камънацитѣ. Но тукъ не свършва добруджанската неволя: колониститѣ, като чорбаджии, не знаели да обработватъ земята. — „Тѣ стояха подъ сѣнкитѣ и се уговяваха, а ние имъ бѣхме ратаи“ — казва единъ старецъ въ Карapelитѣ. „Ужъ работѣхме на изполица, но като дойдѣше време да дѣлимъ хранитѣ, тѣ прибираха почти всичко.“